

Горски крачеше нагоре към Бялата вода, но се чудеше – защо? Добре познат път – още от първите излети на Витоша в детството му. Като че ли дори със стъпалата си можеше да усети къде ще се задъха и колко време остава до извора. Всяко камъче и дърво по пътя си беше там – именно където трябваше, където се очакваше да бъде. Горски обаче беше загубил смисъла в това качване и пак и пак и после – отново: все същото нагоре – защо?

Горски беше стигнал до положение да няма полезен ход. Каквото и да направеше – Морски печелеше. Всичко беше изчислено, всичко – предвидено. Беше блокиран на всички нива от доста време насам и той в крайна сметка осъзна, че и последните му надежди да пробие системата ще останат напразни. Щеше да си умре като бурмичка в дейността на Организацията, без да може да се отскубне от безпощадната ѝ хватка. Плащал беше прескъпо за всеки досегашен опит да се възпротиви. Въпреки невероятните му познания в областта, която изследваше, независимо от фантастичните му комбинаторни умения в отношенията му с колегите, във важни моменти на Горски винаги му показваха невидимата граница, която не можеше да прекрачи. Десетки пъти го бяха правили да изглежда като глупак. Всяка съпротива беше безсмислена. Няма изход. Несправедливостта няма да бъде овъзмездена. Каквото е решила Организацията – ще се случи; а Горски няма да може да направи нищо за хората. Огромни бедствия предстоят.

И така той крачеше нагоре машинално – почти доведен до мисълта за самоубийство – когато срещу него се зададоха група млади момчета и момичета – може би още гимназисти – и весело го поздравиха с „Добро утро!“

Защо ли само в планината има обичай непознати хора да се поздравяват? - си каза тогава Горски, който едва им беше кимнал в отговор. И после се учуди, че толкова рано (беше тръгнал малко след изгрев) някой вече слиза по пътеката, която той сега самотно изкачваше. Вероятно са били на купон в една от хижите по-горе и сега бързат да се приберат вкъщи.

Обаче това тяхно „Добро утро!“ направи нещо с него. Само допреди миг той беше потънал в свят, където властваха отчаянието и безизходицата. В него нямаше място за ведри и смеещи се млади хора, които безгрижно да казват „Добро утро!“ А ето че те съществуват. Тук са.

Не, самоубийството не е изход – усети някак си с вътрешността си Горски.

„Самият факт, че продължавам да присъствам и да действам въпреки всичко, е победа. Самото ми съществуване е протест. Не, няма да прекратя този протест. Щом все още съм тук – значи все още имам роля.“ Горски тупна в пръстта с пръчката, която беше взел да се подпира.

„Може големият промисъл на нещата да отвори врата, която сега не се вижда“ – си каза той – и после се сети, че сигурно тъкмо Толкин би написал подобно изречение – като реплика на някой от мъдрите си приказни същества. После си погледна кривака и си даде сметка, че и той като героите на Толкин, когато всяка надежда угасва, също се е запътил да катери планина; и тогава се разсмя вътрешно, а после с глас.

Обърна се да види дали момчетата и момичетата са го чули да се смее сам, но тях ги нямаше. Въпреки че пътеката надолу към Княжево в тази си част беше свършено права – тях ги нямаше, а и веселите им гласове не се чуваха никъде.

Горски постоя и се послуша.

Приветлива тишина.